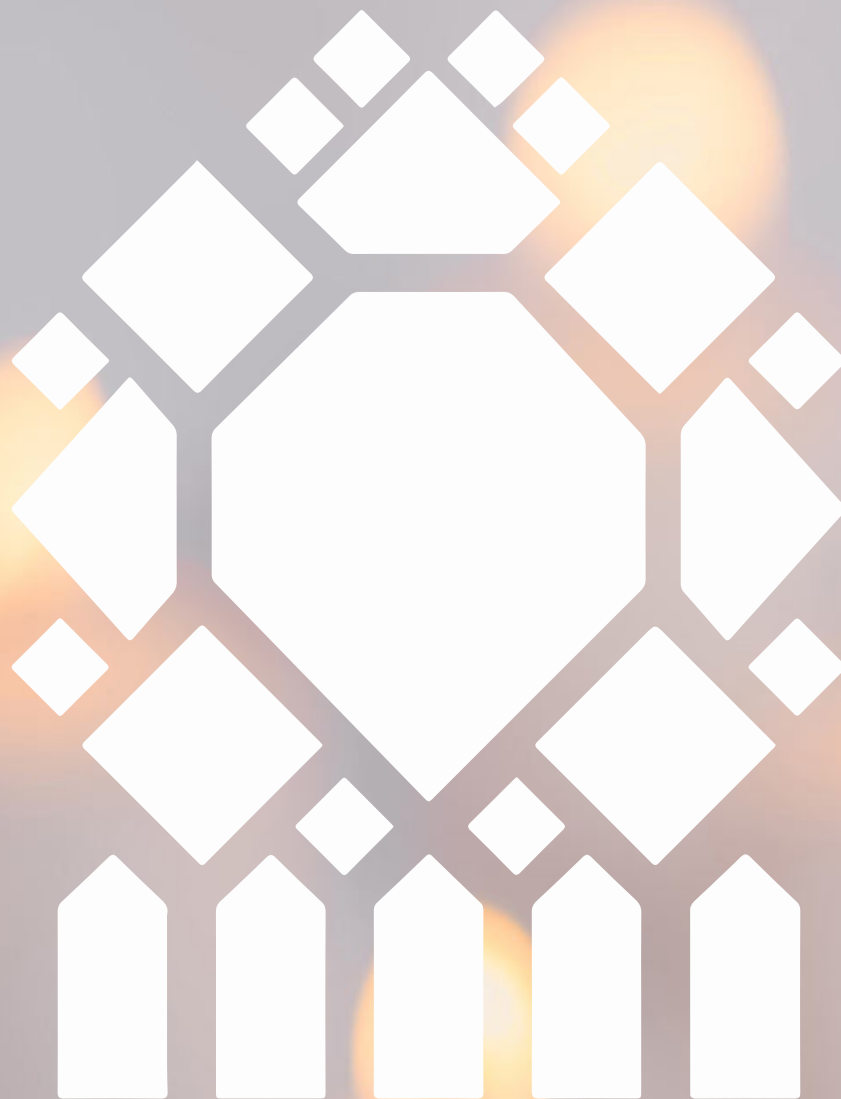

De Kapel
van toen naar toekomst

40 jarig jubileum

4

Voorwoord - Sjef Ernes

De Kapel: Werkplaats voor oecumene

8

Feike Weeda

Kijkt naar de toekomst.
Geïnspireerd door Evangelie

14

Annigje Bos

Als kind van De Kapel sloeg zij haar vleugels uit bij de Dominicuskerk

19

Jef De Schepper & Elcke Smits

Uit de jubileumviering: de nieuwe geloofsbelijdenis

25

Margit van Tuijl

Sla je vleugels uit, studentenwerk bij TINT

22

Ingrid Bal

Kijkt terug op de werkplaats van de stilte

28

Anniek Mol

Heeft anders naar de wereld gekeken

30

Berna Smit

Wat heeft de kindernevendienst opgeleverd?

32

Lex Lemmens

Over dienst weigeren en meer

35

Een greep uit de begintijd

De Kapel: Werkplaats voor oecumene

De titel van deze brochure is 'De Kapel van toen naar toekomst'. Dat wekt de indruk van een behoefte om terug te kijken op onze rijke 40 jaren van oecumene vieren. We willen echter juist vooruit kijken, maar dan wel vanuit een historisch perspectief.

Oecumene betekent volgens Wikipedia: groeien naar een religieuze eenheid van alle christelijke kerken. In de smallere betekenis bevordert de oecumene de eenheid, samenwerking of het onderlinge begrip tussen de diverse kerken. Dat we al 40 jaar oecumenische vieringen hebben is zeker vermeldenswaard, maar is het een mijlpaal, een prestatie? Zou dat proces van samenwerken tussen kerkelijke gezindten niet onderhand eens klaar moeten zijn?

Het antwoord is net zo simpel als de vraag: oecumene is nooit klaar. In het logo van De Kapel (zoals de Studentenkerk nu heet) staat niet voor niets de ondertitel: werkplaats voor oecumene. Want oecumene is een werkwoord, De Kapel is haar werkplaats.

We worden ook vandaag nog steeds uitgedaagd om oecumene vorm te geven. Door samen te werken vanuit diversiteit in geloofsopvatting en religieuze overtuiging, door naar elkaar te luisteren en daardoor van elkaar te leren, door samen actuele zorgelijke vraagstukken op te pakken. Waar in 1980 het autoritaire Rome de discussie beheerste rond celibaat, rond de vrouw in de kerk. Rechtlijnig in de leer. Waar men in de protestantse kerk elkaar

de maat nam rond Bijbelse interpretaties. Anno 2020 spelen vooral kwesties rond verantwoordelijkheid voor een leefbare duurzame aarde, welvaartsverdeling en alle ellende die voortkomt uit machtsconflicten (met alle vrede- & gerechtigheidsissues van dien). In de jaren 80 keken we sterk naar samenwerking tussen katholieke en protestantse kerken rond studentenpastoraat; nu kijken we breder naar levensbeschouwingen binnen en buiten het Christendom.

In die 40 jaar ging de (Eindhovense) studentenkerk over naar een open geloofsgemeenschap: De Kapel. De opdeling van de ESK in 2 stichtingen, De Kapel en TINT, was geen toeval, maar de afronding van een proces van jaren. Het hedendaagse TINT op de studentencampus is een moderne vorm van life-coaching, gericht op studenten met meer dan 90 nationaliteiten. En dus met een grote verscheidenheid aan religieuze, culturele en spirituele achtergronden. Levensvragen en community building staan centraal binnen TINT. Het zijn veelal dezelfde vragen waar studenten ook in het vorige millennium mee worstelden, nu wellicht in een nog complexere samenleving waarin prestatiedrang regeert en toekomst vele onzekerheden kent.

De Studentenkerk is tegelijkertijd zelf in de loop van de jaren een toevluchtsoord geworden voor gelovigen die zich niet meer thuis voelen in hun eigen traditionele kerk. Wars van dogma's en strijd, van uitsluiting en regels. Maar ook zoekend naar zingeving van het bestaan, naar gemeenschapszin in geloof en in maatschappelijk handelen. Ook gericht op het blijven bieden van een gemeenschap waar iemand op kan terugvallen als hij/zij het moeilijk heeft.

Ook vandaag zijn De Kapel en TINT met elkaar verbonden, deels via financiële steun aan TINT, deels door de invloeden vanuit TINT op de huidige vieringen in De Kapel. Treffend verwoord door de Lifecoach van TINT (Margit van Tuijl): Jongeren kunnen ons een spiegel voorhouden in hoe je als geloofsgemeenschap kunt durven 'vliegen en genieten'. Door los te laten, je te laten inspireren.

TINT en De Kapel kunnen samenwerken rond maatschappelijke thema's die juist door jongeren worden opgepakt (klimaat-vrede-gerechtigheid-discriminatie-LBHT) op de campus en in de stad. TINT en De Kapel kunnen naast elkaar bijdragen aan de 'bezieling' van jonge mensen, met een focus op een brede(re) levensbeschouwing die bijdraagt aan een toekomst met vele perspectieven.

40 jaar samen liturgie vieren is ook vandaag nog geen gemeengoed. En oecumene is meer dan zoeken naar eenheid. Leggen we ook vandaag en morgen nog steeds de krant naast de bijbel? Wat is ons antwoord op de vele maatschappelijke vraagstukken waarvoor we ons zien geplaatst? Naastenliefde in een sterk geïndividualiseerde samenleving is niet eenvoudig. We worden wellicht nog meer dan ooit uitgedaagd: in dialoog met gelijk- én andersdenkenden!

Met zelfreflectie op de eigen identiteit, in een open geloofsgemeenschap, met de voor De Kapel zo kenmerkende bewust gezochte veelzijdigheid. De Kapel neemt God, de wereld en zichzelf serieus. Meer dan ooit. Maar daar moeten we aan blijven werken. Dat was duidelijk, dat is nog duidelijker geworden uit bijdragen tijdens onze jubileumviering op 4 oktober 2020.

Bijzonder trouwens het feit dat de jubileumuitvoering zelf een mooi treffen werd van de oude en de nieuwe vorm van liturgische viering: met zestig aanwezigen in de kerkruimte en tweehonderd online verbonden. Afstand houden (1,5 mtr) en tegelijk afstand overbruggen. Het moment valt precies midden in bijzondere tijdspanne door de coronapandemie. Waarin we ons bewust(er) zijn geworden van de waarde van kerkgemeenschap te zijn, die troost, ondersteunt, inspireert en viert. Ook juist nu, nu we gemeenschap zijn zonder bijeen te mogen en kunnen komen. Het blijkt creativiteit en inventiviteit te stimuleren, wie weet wordt het zelfs een kantelpunt naar de toekomst.

Deze brochure kijkt inderdaad terug. Niet uit nostalgie, niet bezorgd om teruglopend kerkbezoek, niet cynisch over vergrijzing. Eerder bemoedigend door aanstekelijke verhalen waarin een toekomst is geschetst op grond van ervaringen en ontwikkelingen. En met een boodschap. Wie we zijn, wie we willen zijn. En met een opdracht, de opdracht waarmee al 40 jaar oecumenische vieringen in De Kapel eindigden: gaat heen in vrede, uw dienst in de wereld begint nu. Oecumene is nooit klaar. Toen niet, nu niet, morgen misschien?

Veel leesplezier.

Sjef Ernes

Voorzitter Kapelberaad 'De Kapel-Eindhoven'

Plek voor ontmoeting en zingeving, geïnspireerd door het evangelie

Sinds mijn jeugd droomde ik van een kerk waarin de klassieke verschillen tussen protestanten en katholieken overstegen werden. Waar vanuit vrede, liefde en vrijheid wordt gevierd. Dat speelt door in mijn visie op het toen, nu en vooral ook de toekomst van De Kapel.

Het logo van De Kapel komt uit een raam in de kapel aan de Kanaalstraat, de oude Verrijzeniskapel waar we als ESK geboren en getogen zijn. Ook al zijn we daar al bijna 4 jaar geleden uit weggetrokken, we gebruiken het nog steeds graag als logo. Vooral vanwege de prachtige symboliek van het raam. Door het glas-in-lood schijnt licht, door de kleuren en verhalen en mensen heen die erop staan afgebeeld. Het is symbolisch gezien iets van Gods verhaal en perspectief tot ons. De zingeving en bezieling die wij met elkaar zoeken komt uit het Evangelie en de christelijke traditie, maar ook uit andere tradities, waarin wij inspiratie, spiritualiteit en iets van Gods licht ervaren. Dat licht komt ook uit de wereld om ons heen, waarin mensen soms prachtige dingen verwezenlijken die ons raken en

aanmoedigen en die wij in ons midden laten klinken, verbeelden of vertellen.

In onze rituelen spreken we graag over het verticale en het horizontale, over breken en delen, over de Bijbel en de krant, over zorgen en vreugden; er is stilte en koorzang, er zijn mededelingen over de initiatieven waarmee wij verbonden zijn, zoals die rond vluchtelingen, studenten, kinderen, acties voor vrede of stilte. Het laat zien dat we zowel God, de wereld, onszelf, als elkaar serieus willen nemen.

Voor sommige mensen is De Kapel een gevestigde naam die voor een bepaalde sfeer, spiritualiteit en liturgie staat. Of voor een houding van protest, discussie en opstand, zoals studenten zo goed een samenleving in beweging kunnen houden. Maar oorspronkelijk ligt oecumene ten

grondslag aan ons bestaan: oecumene tussen protestanten en katholieken.

Oecumene betekent zoiets als 'samenleven' en daarmee 'de wereld waar allen met elkaar leven en verbonden zijn.' En oecumene is, zoals de ondertitel 'werkplaats voor oecumene' al zegt, niet iets kant-en-klaars. Het is een werkwoord en daarmee is onze gemeenschap een werkplaats, waarin wij elkaar telkens, actief en bewust, willen blijven zoeken en vinden.

Die oecumene begint heel klein, namelijk bij het samen voorbereiden van een viering. Het vraagt om uithoudingsvermogen en het over je eigen grenzen en schaduw heen kunnen stappen om samen teksten, thema's en liederen uit te kiezen; te geven en niet alleen te nemen. Dan pas kun je open gaan voor een ander, zoals Anniek ook vertelt in

haar bijdrage (pag 28). Maar oecumene is voor ons ook samen vieren met anderen, andere kerkgenootschappen en groepen mensen met wie wij de dialoog aan willen gaan en ons verbonden weten.

Oecumene, het zoeken en vinden van elkaar, telkens weer, het samen wonen onder één dak, is dus de grondhouding geworden van De Kapel. Dat vind ik mooi, want het samen zoeken en elkaar vinden en het onwennige daaraan kan ons ervoor behoeden éézijdig te worden en in te slapen voor elkaar en voor wat deze tijd en wereld van ons vraagt.

Het raam van de oude kapel heeft ook iets weg van de uitgeklapte vlakjes van een kristal, van de verschillende facetten van een kristal. Het is een soort mozaïek of spiegel voor de verschillende aspecten die in De Kapel samen komen, de mooie kwaliteiten die je hier terug kunt vinden. Centrale waarden die vaker bij ons genoemd worden en van waaruit wij gemeenschap willen zijn, zijn:

- * Oog hebben voor de hele mens
- * In beweging blijven en leven vanuit je passie
- * Dialoog met andersdenkenden
- * Reflectie op je eigen identiteit

Samen vormen zij deze verschillende kanten van dezelfde kristal. Maar de steen zelf, of beter gezegd, het licht zelf dat in deze steen doorbreekt, is voor velen van ons het goddelijk mysterie waarin wij mogen delen (zo de nieuwste geloofsbelijdenis, pag

21). Het is de steen als geheel, de hoeksteen, het samen komen van het verticale en het horizontale in het licht dat door het duister breekt en juist dóór dat duister en de breuken van die steen zichtbaar wordt.

Elke geloofsgemeenschap heeft de potentie van een kristal in zich. Wij kunnen met elkaar het licht dat uit alle kanten komt, met elkaar verbinden tot dat wat wij willen zijn, waartoe wij ons geroepen voelen. Dat geroepen voelen is niet iets dat zomaar kant en klaar al in de vriezer ligt en even opgewarmd moet worden op een dag als vandaag. Dat moet groeien, op een creatieve, organische manier.

Wat wij als De Kapel in de nabije toekomst gaan doen, of zoals Margit zegt (pag 25), hoe ze haar vleugels uit gaat slaan, hangt af van hoe nieuwe initiatieven uit onze takken botten, blad gaan krijgen en vrucht gaan dragen. Het ligt aan onze wil. Maar in een waardegerichte gemeenschap als de onze, werkt een gezamenlijke wil niet als beleid, als een rechtlijnige pad, maar als een creatieve stroom die kronkelt en meevoert, anderen in haar greep krijgt en mensen in beweging krijgt. Waarvoor komen wij in beweging? Waar hebben wij iets voor over? Waar willen wij tijd in stoppen? Waaromheen zijn wij verbonden? Als je van een afstandje naar ons als Kapel kijkt, wat zie je dan?

Ik wil een paar beelden noemen, die ik inspirerend vind: een kleurige vuurtoren met oog en oor voor wie niet gehoord en gezien wordt, een stilteplek met uitzicht, een veilige herberg en toevluchtsoord, een oase in de onrustige wereld, een oplaadpaal, een watermolen waar het leven van mensen in beweging komt, een creatieve speeltuin, waar niet alleen kinderen maar ook volwassenen samen spelen. Het is geen gesloten ruimte maar een open ruimte, met kringen van mensen en idealen die elkaar raken en overlappen: een netwerk.

Sanne Rodenburg heeft dit eind 2019, op basis van input van alle leden, heel mooi verwoord:

“Wij willen een open oecumenische geloofsgemeenschap zijn, waarin beleven van spiritualiteit centraal staat en delen van kennis, elkaar aanmoedigen en samen genieten een belangrijke plaats innemen. Wij streven naar een type van oecumene waarin de veelzijdigheid van inbreng duidelijk zichtbaar is, ruimte krijgt, uitnodigt tot dialoog. Wij willen die veelzijdigheid uitdragen in woord en gebaar, en voorleven binnen en buiten de Kapelgemeenschap. Wij voelen ons betrokken bij actualiteit en samenleving, dragen dat uit en handelen daarnaar.”

Als wij een gemeenschap van open kringen zijn, een netwerk van idealen, dan hoort daar ook een ander perspectief op groei en de toekomst bij dan in aantallen bezoekers, dopelingen, jaarresultaat, likes

op facebook, unieke bezoekers op de website of met Kerst. In zo'n gemeenschap heet groei: vermenigvuldiging, omdat het niet een herhaling van hetzelfde is, maar een tevoorschijn komen van iets nieuws, van water dat wijn wordt, zoals in de overweging in de viering naar voren komt (zie pag 19). Het vraagt om moed om dit onder ogen te zien, omdat ogenschijnlijk klein zijn bedreigend voelt: voor wie doe je het dan nog?

Maar als je werkt vanuit de kracht van wederzijdse afhankelijkheid en liefde voelt voor het feit dat je afhankelijk van anderen bent, dan hoeft je niet meer te trekken. Dan kun je met je eigen inzet achter de kracht van de gemeenschap gaan staan en samen werken vanuit wie er op dat moment

krachten beschikbaar stelt. Visie en beleid werken hier volgens mij ook anders, omdat we niet bedacht hebben om met elkaar naar iets toe te werken, maar ons eerder door iets aan laten trekken, we ons geroepen voelen en op weg gaan, en van daaruit de handen uit de mouwen steken. Wij hoeven niet met zijn allen één kant op: we kunnen méér worden. En als dan blijkt dat we een huis voor stilte zijn geworden, of een bruisende ontmoetingsplek of een hub voor zingeving- en levenservaringsexperts of een klimaatvriendelijke kerk of één groot koor, dan is dat prachtig!

De kracht van de gemeenschap is dat het een veilige plek kan zijn voor iedereen en ieders ideaal. Iedereen die in de kring komt staan, mag hier zichzelf zijn en mag zowel brengen als ontvangen! Dat is wat ik De Kapel toewens: in beweging te blijven, maar vooral steeds meer een plek worden waar geloof en evangelie in alle kleuren in ons werkelijkheid wordt.

Feike Weeda,
coördinator van de voorgangers

Niet zoeken maar vinden

“

Zoeken, dat is het uitgaan van bekende feiten in een willen vinden van het al bekende in het nieuwe. Vinden, dat is iets volledig nieuws. Ook in beweging zijn alle wegen open, en wat gevonden wordt, is onbekend, het is een waagstuk, een heilig avontuur. Het ongewisse van zulke waagstukken kunnen alleen diegenen op zich nemen, die zich geborgen weten in ongeborgenheid, die zonder sturing toch geleid worden, die zich in het duister overgeven aan een onzichtbare ster en zich door hogere doelen laten aantrekken, en het doel niet laten bepalen door een beperkte menselijke vorm. Dit openstaan voor ieder nieuw inzicht, voor iedere nieuwe beleving, zowel innerlijk als uiterlijk, dat is het wezen van de moderne mens, die in alle angst voor het loslaten, toch de genade ervaart van het gedragen worden bij de openbaring van nieuwe mogelijkheden.”

- Pablo Picasso

in de Jubileumviering

De Kapel is een dierbare plek voor jullie allemaal. Voor mij ook. Door de bijzondere plaats van De Kapel in mijn leven heb ik een belangrijke wending meegemaakt.

Het was begin jaren 90, ik was een jaar of 16 en mijn ouders gingen altijd naar de protestantse kerk in Eindhoven. Ik vond dat toen helemaal niets, dat zingen bijvoorbeeld, dat stijve orgel en dan die gedragenheid en die taal. Ik kon daar niks mee als puber. Het had niet veel gescheeld of ik was kerkverlater geworden, net als zovelen van mijn leeftijdsgenoten.

Maar ik had wijze ouders en die namen me mee naar De Studentenkapel. Daar snapte ik het weer. Die liederen van Huub Oosterhuis met hele andere melodieën, mooi gezongen door het koor, begeleid door een piano, en voorgangers die zo ontspannen waren en het over het leven van nu hadden. Elke week brood en wijn zonder dat het een heilig avondmaal werd, stijf en gedragen. Ja, prachtig. We hadden daar in de kapel ook de moderne IKON- journalisten hangen en bisschop Romero met een jongetje dat tegen de kinderarbeid in de tapijtindustrie had gestreden. Ik begon de waarde(n) van de christelijke traditie weer te begrijpen. En dus ben ik christelijke theologie gaan studeren in Amsterdam.

Het logo van De Kapel komt uit een raam in de kapel aan de Kanaalstraat, de oude Verrijzeniskapel waar we als ESK geboren en getogen zijn. Ook al zijn we daar al bijna 4 jaar geleden uit weggetrokken, we gebruiken het nog steeds graag als logo. Vooral vanwege de prachtige symboliek van het raam. Door het glas-in-lood schijnt licht, door de kleuren en verhalen en mensen. Nou is het wel zo dat ik mijn studie heel erg leuk vond, maar het beroep eigenlijk niet zo.

Dus ik ben ook verpleegkundige geworden en intussen geef ik les aan het HBO. Maar de liefde voor de traditie die is gewoon gebleven. In Amsterdam ben ik bij de oecumenische Dominicuskerk terechtgekomen. Dat is, zeg maar, de grote zus van De Kapel. Geen studentenkerk, maar voor de rest heel erg vergelijkbaar.

Aan het eind van mijn studententijd ben ik gevraagd daar bij het liturgisch team te komen. Dat is de groep van theologen die samen met een koorlid en de dirigent de diensten voorbereidt; dus niet met gemeenteleden. Dit heb ik een paar jaar gedaan en ik ben nog steeds betrokken daar.

De Dominicus staat een paar minuten lopen vanaf het Centraal Station. Dat is een groot geluk, want daardoor trekken wij mensen vanuit het hele land. Ook boffen we met dat gebouw van onszelf. En wát voor gebouw, met mooie sterren aan het plafond, glas-in-loodramen en rozetten. In de jaren 60 is ooit de richting veranderd, we kijken niet meer naar het hoofdaltaar met een groot kruis erboven, maar we zitten nu in een kring en kijken naar een podium, dwars op dat altaar. Bij dat podium hangt een modern doek dat past bij de tijd van het jaar of de serie die wij hebben. Ook is de kerk bewust gecirkeld rond een leeg midden. Dat als symbool ervoor dat je altijd ruimte moet houden voor de Ander, dat het anders kan zijn. Ruimte houden voor het mysterie van het leven tot slot. Alleen al in die kerk een uurtje per week zitten, dat kan heel erg

goed doen. Wij hebben als missie gekozen: verbinden en verdiepen. Dat lijkt heel erg op De Kapel. Verbinden van mensen, van God en mensen, van wereld en kerk, en zo verdieping vinden in je leven. De christelijke traditie is de inspiratiebron, maar we kijken ook verder. We nodigen eens een imam uit, een vrouwelijke rabbijn, iemand die boeddhist en christen tegelijk is. En, net als hier, horen we ook af en toe de echo's van de tradities in de huidige cultuur of taal of literatuur of in muziek. Zoals laatst toen in De Kapel Akwasi te horen was.

Betrokkenheid bij de wereld is heel belangrijk. Twee tieners maakten een spandoek voor de klimaatmars vorig jaar. De Dominicus was ook de verzamelplek voor allerlei kerkelijke deelnemers uit het hele land, de kerk zat stampvol.

Al 50 jaar hebben wij geen kerstviering op 25 december 's morgens, maar vanaf 14 uur gaan de deuren open om een soort stal of

herberg te zijn voor wie maar wil. De hele dag zijn er thuislozen voor gezelligheid en bijzondere ontmoetingen. Met wel 1000 man eten we om 6 uur 's avonds in de kerkbanken.

De Dominicus heeft er helaas ook last van dat steeds minder mensen naar de kerk komen. Natuurlijk hebben we gekeken naar: moet het anders of zo. We hebben ook diensten door de week of op avonden gedaan met echt de krant naast de bijbel. Veel actueler dan normaal.

Laatst hadden we ook weer wat nieuws: de mensenbieb. Dan kan je als het ware live een verhaal "lezen" door met iemand in gesprek te gaan: een vluchteling, iemand met een strafblad, een politieagent, iemand met psychosegevoeligheid, iemand met een bijna-doodervaring. Mooi en bijzonder.

Ik vind het ook altijd relaterend om naar de kerkgeschiedenis te kijken, dat is altijd een geschiedenis van verandering geweest. Ook nu is het weer aan het veranderen. Geen grote groepen meer in onze blanke kerken, maar wie we in onze kerken ontmoeten, dat zijn toch ook wel echte zielsverwanten. Zo ervaar ik het althans. En je hebt er ook maar een paar nodig.

Zielsverwanten, zo ervaar ik jullie nog steeds. Jullie zijn toch ook gewoon mijn eerste kerkelijk liefde, zeg maar. Jullie diensten vind ik nog steeds zo mooi, zo verfijnd en toch ook ontspannen. En de stem van de gewone kerkganger daarbij, de niet-theologen, vind ik zo'n kracht.

Ik heb altijd de indruk dat daardoor een veel breder leven van het lied in de liturgie gedekt wordt dan bij ons. En jullie hebben heel vaak van die mooie tekstjes in de orde van dienst. Dat Onze Vader samen zingen en überhaupt die hele kapelbundel, die heeft meer inspiratie dan je in een heel leven kan verwerken, volgens mij. Prachtig! In de voorbereiding hier naartoe moest ik ook denken aan dat liedje van 'Blijf niet staren'. Vaak zing je dat jezelf een

beetje toe als je een beetje blijft hangen in de moeilijke tijden en gebeurtenissen. Maar ik denk eigenlijk dat we dat als christelijke gemeenschappen, ook onszelf als gemeenschap kunnen toezingen om vol vertrouwen en overgave onze weg voor de toekomst in te kunnen gaan.

UIT DE LITURGISCHE VIERING

Franciscus

We vierden ons jubileum 40 jaar oecumenische vieringen op de feestdag van Franciscus van Assisi. Een toeval, maar hij zou de patroon van De Kapel kunnen zijn. Zijn feest is meer danierendag, waar het zich voor velen toe beperkt. Franciscus staat immers voor:

- een radicale keuze voor armoede, soberheid;
- verbondenheid met alles en met allen, zelfs met de 'vreemde' moslims;
- vreugde en dankbaarheid, zoals hij die als poëet verwoordde in zijn Lied van de zon.

De bruiloft te Kana - Water wordt wijn

Een feestelijke tekst uit het Johannes-evangelie die past bij ons jubileum.

Op de bruiloft te Kana was op een bepaald moment de wijn op. Er bleef alleen nog het water van de reinigingsrituelen, het water van de Wet. Jezus laat de zes grote kruiken bijvullen. Maar dan blijkt dat water wijn te zijn en wel uitstekende en in overvloed: 600 liter.

Een mooi beeld van wat mensen in De Kapel hier gezocht hebben. Het is een toevlucht geworden voor mensen voor wie hun kerk alleen nog water te bieden had, water van regels en wetten. Zij zochten een kerkgemeenschap waar de Schrift en de tradities de smaak van wijn hebben. Zoals Jef ooit dichtte voor een huwelijkslied:

*Uw liefde zij als wijn
zoals te Kana op het feest
door Jezus aangeboden.*

*Geen water van de wet
geen alledaagse plicht,
maar overvloed van dronken vreugd
zes volle kruiken wijn.*

Schrift en traditie worden niet overboord gezet, maar worden anders beleefd: vrij en vreugdevol. Dat gaat niet vanzelf. Dat heeft alles te maken met het 'uur' van Jezus. Dat is het uur van Jezus' kruisdood en - voor Johannes - tevens van zijn verheerlijking, zijn overwinning van de dood. Op de bruiloft te Kana was dat uur nog niet aangebroken, maar het beeld loopt daarop vooruit.

'Doe maar wat hij jullie zegt' zegt de moeder van Jezus. De wijn komt er door zijn levensweg te volgen, mét de moeite en de pijn die dat meebrengt. Druiven moeten geperst worden om wijn te krijgen.

Liefde is mooi en kan het leven met vreugde vervullen, maar ze is niet alleen romantisch. Liefde kent ook de opdracht, de soms harde plicht, je leven geven. In het lied werd dat zo verwoord:

*Door licht van zonnegloed
bekomt die wijn zijn kracht,
door vuur van trouw die alles geeft
tot kruis en totterdood.*

Deze kant van ons geloof hebben wij in onze viering opgeroepen met de tekst van de roeping van Abraham in Genesis om alles achter te laten, en de opdracht om zout en licht te zijn, in de bergrede bij Matteüs. Roeping, opdracht en zegen, dat is wat Abraham hoorde en wat Jezus ook aan ons meegeeft. Een zondagse viering als voeding om onze taak in de wereld uit

te voeren. Een taak waarin we ons niet neerleggen bij onrecht, waar we een lichtje zijn voor wie in duisternis zit en smaak geven aan het leven met elkaar in een wereld van vrede en gerechtigheid.

Als het geloof echter alleen opdracht en plicht is, is het water, is het vaak smakeloos en zuur. Gedragen en geïnspireerd door dankbaarheid en vreugde om alles wat ons wordt gegeven, wordt dat water wellicht wijn. Zin en vervulling van ons leven. Die inspiratie zoeken wij hier samen in De Kapel.

Geloofsbelijdenis

Voor dit jubileum geformuleerd door de voorgangers.

***Wij geloven dat de aarde is ontstaan
in een gebeuren van goddelijke Liefde.***

***Dat wij opgeroepen worden om deze liefde vorm te geven
in ons eigen leven, in onze gemeenschap, in de maatschappij.***

***Dat wij daarom opgeroepen worden ons te verzetten
tegen roofbouw op de aarde***

***tegen uitbuiting en onderdrukking van mensen,
tegen zucht naar bezit en macht.***

***Wij willen de weg gaan van de profeten,
de weg van Jezus van Nazareth,
de weg van die hem navolgden door alle eeuwen heen.***

***Wij willen hem navolgen in samenwerking
met allen die op hun eigen weg dezelfde richting uitgaan.***

***Wij geloven dat wij zo samen een aarde kunnen bouwen
waar het voor allen goed is om te leven,***

***waar geluk en toekomst is voor nieuwe generaties,
samen werkend, samen zorgend, samen genietend.***

Dankbaar voor het goddelijk mysterie waarin wij mogen delen.

SLA JE VLEUGELS UIT

Fijn dat ik hier iets mag vertellen vanuit TINT, omdat TINT natuurlijk jarenlang een belangrijke pijler is geweest van de ESK. Ik heb gekozen als thema 'Sla je vleugels uit'. Ik heb namelijk onlangs een workshop gedaan waar je je vleugels mocht schilderen op levensgroot formaat. Het was heerlijk om helemaal in de beweging te gaan, het vliegen te voelen, te voelen hoe het is om je kleuren te laten zien. De vrolijke kleuren, de donkere kleuren; wat jij aan de wereld te brengen hebt. Het past ook mooi bij het werk van TINT, want studenten slaan hun vleugels uit en gaan ontdekken wat ze in huis hebben aan vrolijke kleuren, maar ook aan kwetsbaarheid. Hoe kunnen ze dat aan de wereld laten zien: mag ik er zijn; hoe kan ik er zijn?

Bij TINT doen we dit al jaren lang op allerlei manieren. Heel fijn dat Anniek Mol daar ook iets over heeft gezegd (zie pag 28). Een manier is de life coaching, het pastoraat, wat nu door corona online gebeurt. We hebben verder de meditatiebijeenkomsten, ook online nu. Iedere week weer met een trouwe groep studenten, maar ook elke keer weer nieuwe gezichten. Verder bieden we workshops aan. Die kunnen gelukkig nog echt gegeven worden. Heel fijn om elkaar echt te ontmoeten.

In de workshop 'Personal Vision Board' bijvoorbeeld gaan studenten op zoek naar afbeeldingen die hen inspireren en maken daar een collage van. Vervolgens worden al die verhalen van wat jou inspireert met elkaar gedeeld. We hebben daarnaast ook grootschaligere evenementen, waarbij vaak ook een maaltijd was voor coronatijd. Zo organiseren we komende week nog een evenement in de buitenlucht met een partytent.

Deze foto is gemaakt bij een evenement waar we met elkaar een 'warming up' hebben gedaan: in een grote kring hebben we onze hobbies, verlangens en dromen

voor de wereld uitgebeeld. Ik vind deze kring een prachtig symbool voor de studenten-gemeenschap in alle veelkleurigheid. Komende overal vandaan in de wereld, met verschillende culturele achtergronden, levensbeschouwingen en religies; gelijkwaardig met elkaar samen.

Dit vind ik ook een mooi beeld voor de toekomst. Daarin gaan we met TINT die community van studenten nog verder versterken. Zo willen we trainingen aanbieden aan de besturen van studentenverenigingen die in deze coronatijd veel meer leden hebben gekregen. Iedereen wil toch iets doen om verbonden te zijn. Vanuit TINT

willen we die besturen vaardig maken in het creëren van een veilige sfeer met ruimte voor diversiteit om dat ook zelf weer naar hun leden te kunnen uitdragen; als een soort sneeuwbal effect.

We zijn ook begonnen is het opnemen van podcasts. Dat is populair onder de jonge generatie: geluidsopnamen, gesprekken, interviews waar je gewoon naar kunt luisteren als je bezig bent of een wandeling maakt. We hebben er al een paar online staan waarin we gesprekken voeren over onderwerpen uit het leven van studenten, over de strubbelingen die je tegen kunt komen. Hoe ga je daarmee om? Door te luisteren naar deze podcasts kunnen ook studenten die (nog) niet de stap willen zetten naar een evenement, zich toch onderdeel van de gemeenschap voelen.

TINT heeft als organisatie zelf ook de vleugels uitgeslagen in 2017, toen De Kapel en TINT zelfstandig verder gingen. We gingen als het ware een beetje het huis uit. We zijn blij en dankbaar dat De Kapel TINT daarbij op verschillende manieren is blijven steunen en dat nog steeds doet.

Op die uitgeslagen vleugels zijn we steeds zichtbaarder geworden. Het bereik is verder vergroot; we zijn steeds meer onderdeel geworden van het netwerk op de campus. Door bijvoorbeeld de levensbeschouwelijke koepel voor studentenverenigingen, Credo, aan te sturen en ook zijn we intussen onderdeel geworden van het studentenwelzijnsnetwerk. Die koers willen we blijven

varen.

Tegelijkertijd vind ik het mooi dat ook De Kapel haar vleugels uitslaat. We hebben al veel voorbeelden daarvan gehoord: onderdeel uitmaken van de Vredesweek, de contacten hier met de Johanneskerk, maar ook met de kleine geloofsgemeenschappen. Dit is dan ook mijn wens voor de toekomst: lekker samen blijven vliegen als Kapel en TINT, en elkaar over en weer blijven inspireren.

Dus vlieg en geniet!

Margit van Tuijl ,
Life Coach bij TINT

Werkplaats van de stilte

Zo'n tien jaar geleden heb ik met mensen van De Kapel en een hele hoop mensen van buitenaf het project Werkplaats van de Stilte uitgevoerd. Ik woonde in de buurt van De Kapel en liep ook al vrij snel naar binnen door de ruimte die ik zo inspirerend vond. Naarmate ik er vaker kwam, voelde ik mij opgenomen door de gemeenschap daar. Toen ik zwanger werd, raakte mij de vraag: wat is nou precies die stilte of die Godsbeleving die ik in mij voel? Hoe kan ik dat zintuiglijk ervaren? Wat betekent dat voor mij en voor een ander?

Die vraag ben ik gaan onderzoeken en daar is een heel groot project uit gekomen. Wij kwamen al snel bij elkaar met een groep vanuit heel verschillende disciplines: kunstenaar, architect, een schrijver.

Mensen die innerlijk werk hadden gedaan. We kwamen er achter dat stilte een voorwaarde is voor creativiteit. Ook zagen we dat stilte een hedendaagse religie zou zijn. Stilte is een noodzaak voor een gezonde toekomst. Het is niet altijd even gemakkelijk om in die stilte te zijn. Zeker als je niet weet wat je moet doen.

In een stappenplan zijn we op zoek gegaan naar de vraag: wat is stilte, wat voor ruimte moet je hebben om die stilte te beleven? Wat zijn de voorwaarden om stilte te ervaren? En wat gebeurt er dan in die ruimte? In een proces van anderhalf jaar zijn we begonnen bij de vraag wat de stiltebeleving is bij onze doelgroep. We hebben studenten van TINT gevraagd om in een dagboek hun stiltemomenten en belevingen vast te leggen.

Tweede fase was het gesprek met de stad om in een open platform stil te staan bij de vraag hoe we religieuze ruimtes opnieuw kunnen ontwerpen om een hedendaagse vorm van stilte te beleven. Een tweede vraag was: wat is stilte? En een derde: welke voorwaarden heb je in een ruimte nodig als je de stilte van buiten naar binnen haalt? In de volgende stap nodigden we de faculteit Bouwkunde uit om een aantal concepten te schetsen. Het was leuk dat studenten vanuit een soort vanzelfsprekendheid die stiltebeleving omarmden.

Vierde fase was de testfase. De Kapel gaf anderhalve week de ruimte om een heel

andere ruimte te hebben met veel kaarsen en zand. We ondervroegen de bezoekers wat ze vonden van de ruimte.

Het onderzoek in deze vier fasen heeft ontwerpuitdagingen opgeleverd in drie hoofdelementen.

Ten eerste: hoe zorgen we dat de overgang van de buitenwereld naar de binnenwereld zo bewust mogelijk gegaan wordt? Deze overgang is verschrikkelijk belangrijk; een soort marketingvraagstuk.

De tweede uitdaging was om alle zintuigen te prikkelen. Niet alleen visueel, maar ook bijvoorbeeld met geur.

Ten derde: Hoe kijk je naar de verhouding van jezelf tot de ander, tot de gemeenschap. Ik beleef iets in mijn eigen ruimte, maar als in die ruimte ook iemand anders stapt, hoe verhoud ik mij dan tot die ander? Dat is een belangrijke ontwerp vraag.

Deze drie hoofdelementen zijn ook dingen voor de toekomst. Stilte laat zich niet kaderen. Er is geen vaste vorm. Ik zie wel dat gemeenschappen hun best doen om die stilte te faciliteren. Stilte is misschien de sleutel naar interreligieuze verbinding die we zoeken en nodig hebben. In een stad zouden er veel meer plekken mogen zijn waar stilte, zintuiglijkheid en bewustzijn gefaciliteerd worden. Vroeger waren dat kerken. Waar zijn nu nog die plekken?

De Werkplaats van de Stilte heeft mij veel gebracht. Ik hoop dat wij als gemeenschap die stilte kunnen blijven uitstralen en

manieren vinden om dit te blijven faciliteren voor anderen. Dat wens ik ons voor de volgende veertig jaar toe.

Het onderzoek rond Werkplaats van de Stilte is gebundeld in een boekje dat nog beschikbaar is.

De Wereld Anders

In 2007 maakte ik met De Wereld Anders voor het eerst een reis, we gingen naar Antwerpen voor een bezoek aan de Orthodox Joodse gemeenschap. Dat was letterlijk een reis in een andere wereld. Mijn kennis van het Joodse geloof was tot dan toe beperkt tot wat algemene informatie uit de lessen levensbeschouwing en uit boeken en films. Nu kregen we een intieme kijk achter de deuren van de synagoge, proefden we koosjer eten en werden we zelfs bij mensen thuis uitgenodigd.

Leren door te ervaren en vooral door contact met anderen is altijd een belangrijk deel van de DWA geweest, dat eerst stond voor Derde Wereld Activiteiten, en later ook bij TINT. Door kijkjes in de cultuur, het geloof en de tradities van anderen te geven en nemen werkten we aan een betere wereld, een wereld met vooral meer empathie.

Dit is ook de kracht van IMCS: International Movement of Catholic Students waar de DWA een nauwe samenwerking mee had.

Tijdens bijeenkomsten kwamen studenten van over heel de wereld bij elkaar om hun ervaringen met elkaar te delen. In 2014 kreeg ik de kans om zo'n bij-eenkomst bij te wonen in Zambia. Tijdens deze reis werden we in eerste instantie vooral geconfronteerd met de enorme verschillen tussen het leven als student. We verbleven daar op een campus met maar een paar uur stromend water per dag, wifi was er niet en de meeste studenten hadden studievertraging opgelopen vanwege malaria. Toch vonden we ondanks de enorme verschillen ook veel overeenkomsten. Zoals de zorgen om het klimaat, de wens om een waardevolle bijdrage aan de wereld te kunnen leveren en ook in Afrika is het uitgaansleven van studenten bruisend, misschien wel bruisender dan hier.

Openstaan voor de wereld van anderen is dan ook het meest waardevolle wat ik heb geleerd tijdens mijn DWA- en TINT- tijd. Hoe belangrijk en relevant dit nog steeds is, bleek de afgelopen tijd ook weer tijdens de Black Lives Matters- protesten. Ook al leven we in hetzelfde land naast elkaar, onze werelden kunnen enorm verschillen. Een complex onderwerp waar het huidige TINT-team momenteel heel sterk aandacht aan besteedt.

Mijn uitdaging voor de kapelgemeenschap zou dan ook zijn om vooral buiten de gemeenschap te blijven kijken en andere werelden op te blijven zoeken, alleen zo wordt De Wereld Anders.

Kindernevendienst

“Veel aanwezigen in de jubileumviering rondom 40 jaar oecumene hebben hun kinderen laten dopen in De Kapel. Wij ook. Onze tweede zoon is gedoopt in de paasnachtdienst door Frank van Helmond. Met de ouders die tegelijk met onze jongste ook een kind hebben laten dopen, hebben wij een groep gevormd. Die komt al ruim 20 jaar bij elkaar met enkele wijzigingen in de samenstelling. Zo is Jef De Schepper er later bijgekomen.”

Aan het woord is Berna Smit, een van de begeleiders van de kindernevendienst van De Kapel. Zij vertelt het verhaal mede aan de hand van een rondvraag over hoe het met de ‘oud-ESK-kinderen’ gaat. Bij enkele van hún kinderen wordt nog voorgelezen uit de kinderbijbel. De middelbare scholieren en studenten zijn niet meer zo met het geloof bezig. De bloeitijd van de kindernevendienst viel in de jaren dat de ruimte onder de Studentenkapel beschikbaar was voor de kinderen, maar ook voor het koffiedrinken na afloop van de viering. Toen de Tangovereniging deze zaal in gebruik nam, konden we een tijdje terecht in een studentensoos.

Dankzij hulp van velen is er in 2007 weer een eigen ruimte gecreëerd meteen naast de kapel. Sinds de verhuizing in 2017 naar de Johanneskerk was er een zeer goed geoutilleerde ruimte voor handen.

"We organiseerden tijdens de vastentijd vaak bijeenkomsten ter voorbereiding op Pasen. We hadden ook altijd een adventscyclus als voorbereiding op Kerst. Er werd met verschillende thema's gewerkt en vaak met eigen schaduwverhalen. De kinderen maakten ook altijd iets voor in de kerstboom. De kinderkerstdiensten werden steeds goed bezocht. Ook in de Johanneskerk waar het een coproductie werd met de Johannesgemeente. Wat altijd hetzelfde bleef: na de dienst stormden de kinderen op de kerstboom af om er een kleine verrassing uit te halen.

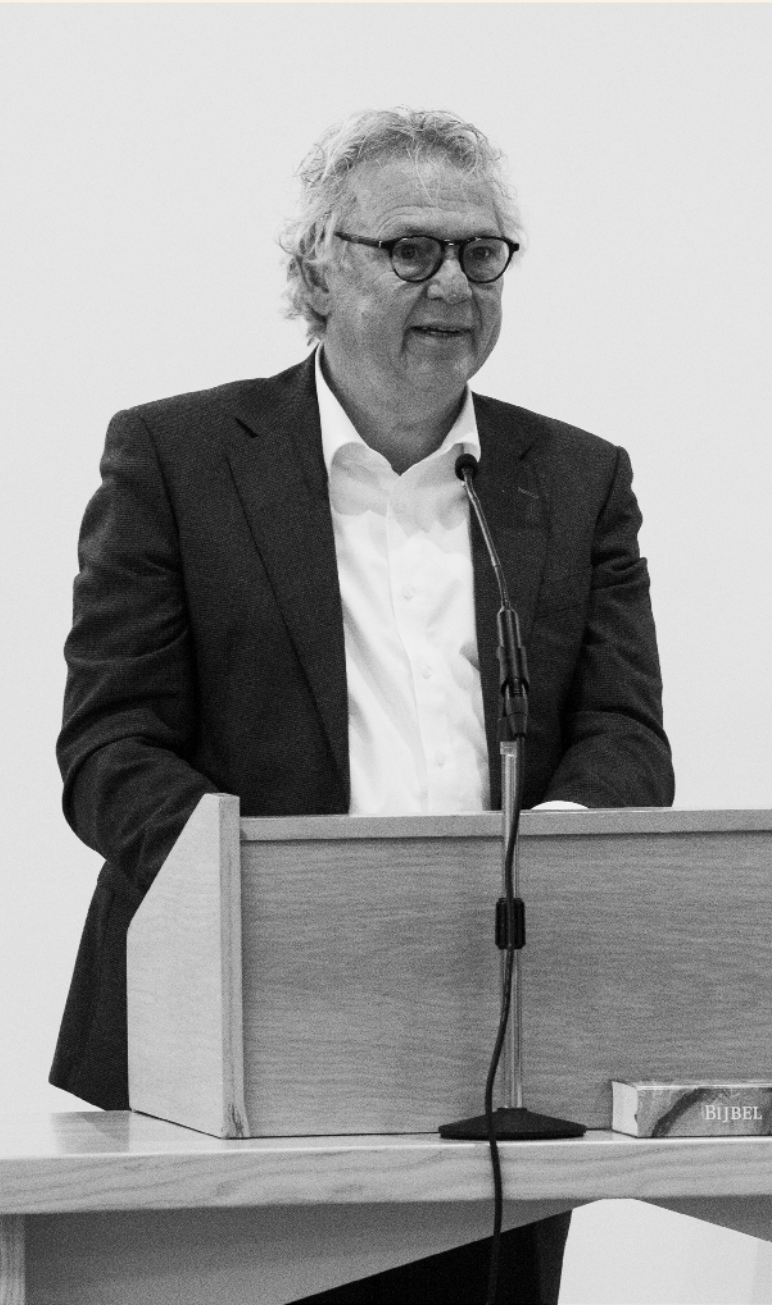
Een keer hadden we bijeenkomst over engelen. Een jongen zei: "Engelen bestaan niet." OK dan gaan we een experiment doen. Doe je ogen maar dicht. Na afloop zei die jongen: "Ik heb helemaal geen engelen gezien; ik zag alleen maar lichtballen in kleuren die ik nog nooit heb gezien." Voor mij het bewijs dat er meer is tussen hemel en aarde.

Hoewel in De Kapel altijd iedereen, onafhankelijk van geloof of meegemaakt inwijdingsritueel, deel mag nemen aan het Breken en Delen, hebben we enkele malen een alternatieve communieviering (rond-de-tafel-viering) georganiseerd. Sinds 2006 werd het een traditie om de laatste viering voor de grote vakantie te picknicken met de aanwezige kinderen en hun ouders. In dit jubileumjaar kwamen we bij een afgesneden tak van de Dommel nog met 14 kinderen samen. Reuze gezellig.

Dienst weigeren en meer

21 November 1981 was de mars tegen de plaatsing van kernwapens door de binnenstad van Amsterdam. En ik was daarbij. Ik was al 6 jaar student en begon steeds meer na te denken over hoe ik mijn leven na de studie zou invullen. Ik studeerde scheikunde omdat ik een geweldige docent scheikunde had op de middelbare school en omdat ik als Limburger trots was op het chemiecomplex bij Geleen met 's avonds haar betoverende lichtjes. Maar in de jaren '70 werd het duidelijk voor welke milieuproblemen we stonden. Ook werd duidelijk dat de verschillen tussen arme en rijke landen onrechtvaardig groot waren. Ik zou wel wat willen doen met mijn studie in ontwikkelingslanden. En door die mars tegen de kernwapens begon ik ook na te denken over oorlog en vrede. Over mijn eigen rol daarin. Straks in militaire dienst bijvoorbeeld. Eigenlijk wilde ik niet in het leger maar kon dat en hoe deed je dat dan? Van medestudenten begreep ik toen dat er een groep was bij 'de Eindhovense Studentenkerk' die je daarbij kon helpen. Dat werd mijn eerste kennismaking met de Eindhovense Studentenkerk. In de Bunker die ik beter kende als de plaats waar ik bier had leren drinken. Ik ontmoette er André van Kempen. André een rustige

man met een permanente glimlach en een ontzettend positieve uitstraling. Hij begeleidde ons, een groepje studenten, door ons vooral met elkaar te laten praten en af en toe zelf een vraag te stellen. De technische details van het dienstweigeren waren snel verteld maar het was vooral belangrijk om voor jezelf helder te krijgen waarom je dienst wilde weigeren en je voor te bereiden op een kruisverhoor door een panel van defensie dat wel eens zou toetsen of je niet gewoon onder anderhalf jaar dienstplicht uit wilde komen. 'Wat doe je als je met je vriendin in een park loopt en je vriendin wordt aangevallen en je hebt een pistool bij je?' Het enige geloofwaardige antwoord dat je op die leeftijd kon geven was 'dan schiet ik die aanvaller dood'. Maar

kon je dat zeggen? Viel je dan niet door de mand? Van André leerde je ten eerste dat dit een oneerlijke vraag was en dat het heel goed uit te leggen was waarom je tegen kernwapens en het leger was zonder je op te stellen als een weerloos persoon.

Alle leden van de groep zijn met glans door de verdediging gekomen. Maar lid zijn van deze groep deed meer met je dan een voorbereiding op dienstweigeren. Je had gelijkgezinden ontmoet met wie je kon bomen over vrede en gerechtigheid. Verschillende deelnemers gingen door in de DWA-werkgroep van de Studentenkerk die toen nog stond voor de werkgroep Derde Wereld Activiteiten. Die groep heeft mij voorbereid op mijn promotieonderzoek naar de effecten van moderne technologieën in ontwikkelingslanden en op mijn verblijf met Marleen van bijna vijf jaar in Zambia.

Het voelde goed om na terugkeer weer betrokken te worden bij de ESK. Het voelt ook goed om te zien dat TINT nu de bezinning en hulp biedt waaraan ik als student zoveel gehad heb.

De uitdaging voor de toekomst is dat TINT en Kapel elkaars hand vast blijven houden om dit nog vele jaren vol te kunnen houden en dat is geen vanzelfsprekende zaak.

Van verzuild pastoraat naar De Kapel en TINT

Zoals elke zichzelf respecterende universiteitsstad had ook Eindhoven al praktisch bij oprichting van de Technische Hogeschool in 1957 een vorm van studentenpastoraat. In de beginjaren nog verzuild en verzorgd door de gereformeerde, hervormde en katholieke kerk. De eerste studentenpastor was pater J.J. Bouman (nee, geen voornamen toen), ingenieur uit Delft en verbonden aan het Philips Natlab. Zijn contacten met het College van Bestuur op de TH Eindhoven (pas sinds 1986 is de TH een technische universiteit geworden) en met burgemeester Witte zorgden voor een stevige verankering van het studentenpastoraat in Eindhoven. Zowel financieel als bestuurlijk was de inbreng van hoogleraren en wetenschappelijk personeel onmisbaar.

In 1966 ging pater Bouman als eerste voor in de Studentenkapel aan de Kanaalstraat. We schrijven 1969 als de toenmalige protestantse pastor Van de Besselaar de katholieke kapelaan Piet van Dongen binnenhaalde. Het eerste oecumenevlammetje was ontstoken. De pastores van verschillend pluimage wisten elkaar goed te vinden in hun wekelijkse activiteiten op de TH en in de stad. Hervormd en gereformeerd pastoraat

werden gebundeld in een eigen protestantse wijkgemeente met een eigen Commissie van Bijstand. Het katholieke pastoraat dat aanvankelijk bestond onder de naam Thomas More parochie werd ondergebracht in de studentenparochie de Verrijzenis van Christus. Op de TH werd dit geflankeerd door steeds intensievere samenwerking tussen studentenverenigingen Thomas Morus (van katholieke snit) en SSRE (reformatorisch). De samenwerking tussen de vier pastores leidde tot de Eindhovense Studenten Kerk (ESK) met een Kerngroep, waarin ook studenten, werkgroepvertegenwoordigers, gedelegeerden vanuit het studentenparochiebestuur en Commissie van Bijstand, en uiteraard de pastores vertegenwoordigd waren. Het werd een bloei- en groeitijd.

Zondag 11 uur

In die jaren 70 groeide het verlangen om de oecumenische samenwerking in de week ook door te voeren in de vieringen op zondag. In 1980 resulteerde dit in de oprichting van de stichting Materiële Belangen van de ESK (MBESK) én één oecumenische liturgische viering: zondag om 11 uur. Dit was een uitvloeisel van gangbare ‘diensten door de week’ door studenten zelf waarin rondom een maaltijd een spreker met een thema werd gecombineerd. De totstandkoming van één oecumenische liturgische viering (tegenover vijf vieringen per week in de jaren zestig) was een fors statement en bevestigde het beeld van een kerkelijke visie

waarin protest, opstand, maatschappelijk engagement en liturgie de pijlers waren. Met Robert Long naast Huub Oosterhuis, met dienstweigering naast de geloofsbelijdenis die zich richtte tegen inzet van kernwapens, met aandacht voor de bevrijdingstheologie in Latijns-Amerika, met Schillebeekx, Sölle en Miskotte op de boekenplank van studenten en pastores.

Volgens André van Kempen verdient hoogleraar Herman Bouma een pluim voor de manier waarop hij de oecumenisering heeft begeleid. Veel ging volgens André ook spontaan: “Oecumene is een kwestie van met elkaar delen en bij elkaar te rade gaan. Want we hebben veel te veel in huis om het

Oud-studentenpastor Piet van Dongen

alleen voor ons zelf te houden.” En daarbij komen dan toch de meer fundamentele zaken aan de orde. Bijvoorbeeld hoe kijk je als gelovig mens tegen je vorming aan, en tegen de toekomst? Het zijn vooral de studenten die je helpen onderscheid te maken tussen het wezenlijke uit de Joods-Christelijke traditie en de (binnen-) kerkelijke achterhoedegevechten’

Internationaal

Eind jaren zeventig werd de verbondenheid van de ESK met internationale studenten bezegeld in een jarenlange samenwerking met de IMCS, International Movement of Catholic Students. Jarenlang hebben studenten uit Eindhoven geparticipeerd in IMCS conferences worldwide (zie ook het verhaal van Anniek Mol op pagina 28). Het pastoresteam was intussen vernieuwd met de komst van (gehuwd) pastor André van Kempen en dominee Herman Wigboldus, naast pastor Piet van Dongen en dominee Nico Bakker. André bracht Pax Christi, IKV en ervaring met internationale studenten mee. Piet was inspirator van de Bevrijding & Vrede-werkgroep en bracht zijn contacten in met religieuze geloofsrichtingen (Antillen, Indonesië, Filipijnen, Bolivia enz). Herman was voormalig dominee in de Schilderswijk van Den Haag. Nico was wetenschapper en theoloog pur sang. Het bijbels ABC was workshop favoriet nummer een.

Morus en More

In de Stichting MBESK werden de financiële hobbels genomen. De financiering aan protestantse zijde was nogal afwijkend

Oud-pastores Nol Sales (links) en Wim de Leeuw

van de (rijkere) roomse financiering door talrijke rijke personen en bedrijven, gelieerd aan Eindhoven, en de Radboudstichting in Nijmegen. Enorm gunstig was de beschikbaarheid van de zo karakteristieke Studentenkapel aan de Kanaalstraat, eigendom van de gemeente Eindhoven. Terecht werd in 1981 geconcludeerd in het LustrumBlad van de TH Eindhoven: de oecumene werd niet gehinderd door structuren. De ESK was toentertijd zeker academischer van aard met talrijke hoogleraren die elkaar opvolgden als voorzitter van de ESK-kerngroep. Ook de invloed van Thomas Morus en SSRE was groot. De groeiende maatschappelijke betrokkenheid is onmiskenbaar beïnvloed door personen als Nico Bakker en Piet van Dongen. Daarnaast bleek de ESK bij uitstek de proefbodem voor liturgische vernieuwing. Dat leverde afhakers op, maar meer nog aanhakers die genoeg hadden van achterhoedegevechten in de achtergrondkerken. Zo werd de

Studentenkerk in feite een alternatieve christelijke geloofsgemeenschap die zich vrij opstelt, met veel deelnemers van buiten de studentenwereld.

Heruitgevonden

Terugblikkend is het opmerkelijk dat de ontwikkeling in de studentenkerk is doorgegaan terwijl de achtergrondkerken behoudender waren richting oecumenische samenwerking. Tot op vandaag. Maar ook het studentenpastoraat is de laatste decennia heruitgevonden. Met steeds minder studenten in de vieringen en tegelijkertijd een groeiende behoefte aan pastorale zielzorg op gebied van levensvragen en gemeenschapsgevoel bij de studenten (en jongeren in het

algemeen). Zeker tegenwoordig met meer dan 90 nationaliteiten op de TU/e alleen al en met ruim 22.000 studerenden aan TU/e en HBO in de stad. De thema's zijn niet veranderd, de onderwerpen wel. Migratie, sociaal onrecht, discriminatie en ongelijkheid zijn van alledag. De rol van kapitaal, wapens en grondstoffen in conflicten en oorlogen is niet veranderd. klimaatverandering, bevolkingsgroei en pandemieën beïnvloeden nu de toekomstverwachtingen; bij ouderen maar zeker bij jongeren. Er wordt een zekere kerkelijke verlegenheid geconstateerd bij het huidige studentenpastoraat want praten over God, kerk en geloof kennen zo hun drempels voor een oriënterend gesprek of zorgvraag.

Springlevend

In 2016 is een geleidelijke scheiding van kerkelijke geloofsgemeenschap rond vieren en maatschappelijke activiteiten doorgevoerd tegenover het typische studentenpastoraat op de campus. De ESK is opgesplitst in twee stichtingen: De Kapel respectievelijk TINT. De stichting TINT vindt haar financiering nog steeds deels

bij kerkelijke instellingen (waaronder De Kapel) maar ook uit financiering door de TU/e zelf. Het is een open, multicultureel en multireligieus gerichte gemeenschap gefocust op studenten en hun levensvragen. De studentenpastor heet nu lifecoach; hart en ziel van die taak blijven theologische en pastorale gedrevenheid.

De Kapelgemeenschap heeft 'haar' studentenkapel aan de Kanaalstraat moeten verlaten (na de verkoop van het gehele complex Mariënhage aan DOMUSDELA) en zit nu gehuisvest bij de protestantse vrienden van de Johanneskerk.

De Kapel en TINT zijn nog springlevend, met liturgie, sociale cohesie en maatschappelijk engagement hoog in het vaandel. Klaar om nog weer 40 jaar door de woestijn te trekken, ter bevordering van wereldwijde oecumene. Want het kan.

Kijk maar naar Eindhoven!

COLOFON

De viering van het jubileum werd georganiseerd door Birgitta Roosdorp, Harry Kamp, Jef De Schepper, Kathinka van der Toorn, Rob van der Zon, Sjef Ernes en Wim de Vos.

De brochure werd samengesteld door Ada Luijten, Dirk van Tellingen, Jef De Schepper, en Rob Weijs.

De foto's van de viering zijn van Paul Mulder, Wim Mol en Anniek Mol. Vormgeving ook door Anniek Mol.

Dit boekje wordt gratis beschikbaar gesteld, hoewel een vrijwillige bijdrage in de kosten welkom is op rekening NL 39 TRIO 0197 9811 86 t.n.v. Stichting De Kapel ov jubileumboekje.

Extra exemplaren kunnen aangevraagd worden tegen portokosten. Informatie secr@kapel-eindhoven.nl

Een digitaal exemplaar kan gratis worden gedownload via www.kapel-eindhoven.nl

De Kapel
werkplaats
voor oecumene